

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719200867
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2719200867.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Eva Behranová v právnej veci žalobkyne: M. C., narodená XX.X.XXXX, bytom E. XXXX/XXA, D., proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, o bezdôvodné obohatenie a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 9Csp/129/2019-89 zo dňa 1.6.2020 vo výrokoch III., V., takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a V. potvrdzuje.
- II. Žalovaný má nárok voči žalobkyni na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 11.2 Všeobecných obchodných podmienok v znení: „Spoločnosť je oprávnená požadovať od klienta zmluvnú pokutu v prípade, ak sa klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivej splátky. V 30-ty deň po dobe splatnosti je klient povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej splátky.“, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti tejto podmienky, výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- €, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom IV. žalobkyni priznal v časti nároku na primerané finančné zadostučinenie nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému a výrokom V. žalovanému priznal v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie v napadnutých výrokoch odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 37 ods. 1, § 39, § 52 os. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 5, ods. 6, § 53c, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že na základe Zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky zo dňa 21.6.2012 poskytol právny predchodca žalovaného spotrebiteľský úver žalobkyni vo výške 2.885,14 eur, ktorý sa zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 62,83 eur so splatnosťou 20. dňa v mesiaci, a to po dobu 99 mesiacov s termínom konečnej splatnosti v mesiaci september 2020, t. j. celkovo mala žalobkyňa zaplatiť sumu 6.220,17 eur. Zmluvné strany si zároveň dohodli RPMN vo výške 23,99 % a úrokovú sadzbu vo výške 23,99 %. Žalovaná do podania žaloby zaplatila celkovo sumu 4.769,10 eur, po tomto dátume neuhradila žiadnu čiastku.

4. Vecne vo vzťahu k nároku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia argumentoval súd prvej inštancie tým, že zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom ju považoval za platnú, t. j. nemal preukázané, že by svojím obsahom odporovala zákonu, resp. že by ho obchádzala, prípadne že by sa ako celok priečila dobrým mravom. Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti požadované ustanovením § 9 uvedeného zákona. Pri posudzovaní náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch vychádzal súd prvej inštancie z eurokonformného výkladu predmetného ustanovenia, podľa ktorého nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, t. j. rozpis splátok po častiach, teda aby zmluva obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR uznesením č. k. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018. Podobne mal súd prvej inštancie za to, že v zmluve bol určený aj termín konečnej splatnosti úveru, a to uvedením mesiaca september a roku 2020. Čo sa týka údajov o RPMN, hoci sa rovná hodnote úrokovej sadzby, súd prvej inštancie ho považoval za vypočítaný správne, nakoľko v zmluve nie sú dohodnuté žiadne ďalšie poplatky, pričom uvedená skutočnosť vyplýva z informatívneho výpočtu predloženého žalovaným, ako aj výpočtu na základe interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN na internetovej stránke www.fininfo.sk (t. j. na finančnom portáli Ministerstva financií SR). Súd prvej inštancie mal za to, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov žalobkyni zo zmluvy podstatne neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, keďže v 1. štvrtroku 2012 bola hodnota RPMN vychádzajúc so súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk pre spotrebiteľský úver so splatnosťou od 5 do 10 rokov vo výške 19,59 %, teda prevýšenie nemožno považovať za podstatné (hodnota RPMN v zmluve prevyšuje uvedenú hodnotu len o 4,4 percentuálne body), pričom za podstatné možno považovať prevýšenie maximálne o 20 %. Súd prvej inštancie nemal na strane žalovaného preukázaný vznik bezdôvodného obohatenia, z ktorého dôvodu žalobu v tejto časti zamietol.

5. Súd prvej inštancie v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie označenom v záhlaví vo výroku III. o zamietnutí žaloby vo zvyšku a vo výroku V. o náhrade trov konania v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedla, že medzi stranami sporu bola uzatvorená dňa 21.6.2012 úverová zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalovaného spotrebiteľský úver žalobkyni vo výške 2885,14 eur, ktorý sa zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 62,83 eur so splatnosťou 20. dňa v mesiaci, a to po dobu 99 mesiacov s termínom konečnej splátky v mesiaci september 2020, t. j. celkovo mala žalobkyňa zaplatiť sumu 6.220,17 eur. Zmluvné strany sa zároveň dohodli RPMN vo výške 23,99 % a úrokovú sadzbu vo výške 23,99%. Žalobkyňa má za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a) až k), r) a y) a podľa § 10 ods. 1, v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Taktiež ročná úroková sadzba vo výške 23,99 % je v rozpore s dobrými mravmi. Odplata nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosť zverejnených na webovom sídle Národnej banky Slovenka. Dvojnásobok sa rozumie, že nemohla prekročiť 19,50 % a na zmluve je viac 23,99 %. Keďže úroková sadzba vo výške 23,99 % prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu, ide o neprimeranú úrokovú sadzbu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Na zmluve chýba povinný údaj presný dátum konečnej splatnosti, a to deň, mesiac a rok. Zmluva je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu, že je v nej uvedená nesprávne ročná RPMN, chýba v nej dátum konečnej splatnosti úveru a zmluva nemá písomnú formu. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. a V. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

7. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaný. Vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti a ani nepredložila žiadne dôkazy, podľa ktorých by bolo možné odvolaním dotknutý rozsudok považovať za nesprávny a súd prvej inštancie sa vysporiadal so vznesenými námietkami vo vydanom rozsudku. Žalobkyňa sama v konaní predložila zmluvu, preto neexistujú žiadne pochybnosti o nedodržaní písomnej formy zmluvy. Žalobkyňa tiež v odvolaní namieta uvedenie RPMN v nesprávnej výške, pričom toto svoje tvrdenie ďalej nijako bližšie nespresňuje a do

dnešného dňa neuviedla, v čom vidí nesprávnosť RPMN uvedenej v zmluve. Tvrdenie žalobkyne o uvedení RPMN v zmluve v nesprávnej výške je absurdné a nesprávne. Rovnako tak tvrdenie žalobkyne o absencii termínu konečnej splatnosti úveru je potrebné považovať za nesprávne, nakoľko pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, zákon nevymedzuje, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru uvedená. Žalovaný má za to, že v zmluve o pôžičke v časti II. je uvedený termín konečnej splatnosti september/2020. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti, je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky. Žalovaný má za to, že predmetná zmluva obsahuje všetky predpísané náležitosti. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. a V. potvrdil.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka v odvolaní použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Už právoplatnými výrokmi I., II., IV. rozsudku označeného v záhlaví súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 11.2 Všeobecných obchodných podmienok v znení: „Spoločnosť je oprávnená požadovať od klienta zmluvnú pokutu v prípade, ak sa klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivej splátky. V 30-ty deň po dobe splatnosti je klient povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej splátky.“, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti tejto podmienky, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- €, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobkyni priznal v časti nároku na primerané finančné zadosťučinenie nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému. Predmetom odvolacieho prieskumu zostali napadnuté výroky III. a V. rozsudku súdu prvej inštancie označeného v záhlaví (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ktorými súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol a žalovanému priznal v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, keď žalobu žalobkyne v časti požiadavky na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 1.883,96 eur s príslušenstvom zamietol.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

11. Žalobkyňa podala odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku.

12. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

13. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

14. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

15. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobkyňa sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu vo zvyšku zamietol. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

16. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Súadne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ.

17. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k záveru, že žaloba v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia nie je dôvodná.

18. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak žalobkyňa v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na neobjektívne zhodnotenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

19. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

20. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

21. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

22. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený

skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. V prejednávanej veci súd prvej inštancie posudzoval opodstatnenosť a dôvodnosť žalobkyňou uplatnenej pohľadávky na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 1.883,96 eur s príslušenstvom voči žalovanému, ktorá vznikla v súvislosti so Zmluvou o poskytnutí účelovej pôžičky č. 5014986 zo dňa 29.6.2012.

24. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že predmetná zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky nebola uzatvorená v písomnej forme, odvolací súd uvádza, že sama žalobkyňa predložila súdu prvej inštancie Zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky č. 5014986 uzatvorenú dňa 29.6.2012 medzi ňou ako spotrebiteľom a právnym predchodcom žalovaného Consumer Fiannce Holding, a.s. ako veriteľom. Obsahom uvedenej zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky je totiž žiadosť žalobkyne o poskytnutie pôžičky, ňou vlastnoručne podpísaná, ktorá sa okamihom jej schválenia zo strany právneho predchodcu žalovaného stala úverovou zmluvou. Napokon ani sama žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v odvolaní, bližšie nezdôvodnila, prečo nepovažuje za dodržanú písomnú formu zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky a odvolací súd tak nemal žiadne pochybnosti, že predmetná zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky bola platne uzatvorená v písomnej forme. Žalobkyňou všeobecne formulovaná odvolacia námietka o nedodržaní písomnej formy zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky tak nie je opodstatnená.

25. Žalobkyňa tiež namietala, že v zmluve o poskytnutí účelovej pôžičky je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľa, pričom túto svoju námietku bližšie nezdôvodnila, resp. neuviedla, žiadne konkrétne skutočnosti, pre ktoré ročnú percentuálnu mieru nákladov považovala za nesprávnu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov nepredstavuje iba údaj o úrokoch, ale údaj o celkových nákladoch úveru tak, aby sa spotrebiteľ vedel a mohol rozhodnúť pre konkrétny úver a porovnať ponuky viacerých poskytovateľov úveru. Náklady na úver predstavujú náklady, ktoré musí dlžník zaplatiť za požičané peniaze a okrem výšky úrokovej sadzby v percentách obsahujú aj poplatky, ktoré sú spojené s úverom. Odvolací súd má zhodne so súdom prvej inštancie za to, že právny predchodca žalovaného uviedol v zmluve o poskytnutí účelovej pôžičky údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov správne, v súlade so zákonom, keď uviedol výšku ročnej percentuálnej miere nákladov 23,99 %, teda v rovnakej výške, ako bola dohodnutá ročná úroková sadzba, keďže úver bol poskytnutý žalobkyňi bez akýchkoľvek ďalších poplatkov. Napokon správna výška ročnej percentuálnej miery nákladov vyplýva aj z výpočtu predloženého žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie. Názor žalobkyne, že v zmluve je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v jej neprospech, nie je náležitý a i v tomto prípade sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že ročná percentuálna miera nákladov bola v zmluve o poskytnutí účelovej pôžičky uvedená správne.

26. Podľa žalobkyne je ročná úroková sadzba dohodnutá v zmluve o poskytnutí účelovej pôžičky vo výške 23,99 % v rozpore s dobrými mravmi dôvodiac, že nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejnených na webovom sídle NBS. Podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobných prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe o tejto otázke aj odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že judikatúra nespochybnila, že neprimerane vysoké úroky dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú skutočne všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a mravným princípom. Ak však súd prvej inštancie zistil, že v dobe poskytnutia úveru (I. štvrťrok 2012) boli priemerné úrokové sadzby za spotrebiteľské úvery poskytované bankami v obdobných prípadoch vo výške 19,59 %, jeho záveru o primeranosti odplaty (úroku) nemožno nič vytknúť, nakoľko ročný úrok z úveru podľa zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky bol dohodnutý vo výške 23,99 %, čo je len o 4,4 percentuálne body viac ako obvyklá odplata. Ani odvolacia námietka žalobkyne o rozpore dohodnutej úrokovej sadzby s dobrými mravmi nie je opodstatnená.

27. Napokon žalobkyňa v odvolaní poukazovala na to, že v zmluve o poskytnutí účelovej pôžičky absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že predmetná zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky obsahuje náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. S poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 5.9.2019 vo veci C-331/18, má odvolací súd za to, že je tu potrebné aplikovať tzv. eurokonformný výklad, a teda z údajov uvedeného v čl. III zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky ako „termín konečnej splatnosti: September/2020“ v spojení so všeobecnými obchodnými podmienkami, v zmysle Čl. 6, bodu 6.2 ktorých je splátka splatná do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiac, vyplýva doba trvania zmluvy, z ktorej priemerný spotrebiteľ vie presne určiť termín konečnej splatnosti úveru. Vymedzenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru uvedené v predmetnej zmluve aj odvolací súd považuje za dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné, primerané rozumovým schopnostiam priemerného spotrebiteľa, napĺňajúce požiadavku vyššie uvedeného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, a tým v súlade so zákonom. Žalobkyňa ako spotrebiteľka v danom prípade disponovala dostatočne jasnou informáciou, kedy nastane konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. Na podporu uvedeného právneho názoru odvolací súd poukazuje aj na iné rozhodnutia odvolacích súdov, a to napr. rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/275/2019-166 zo dňa 27.8.2020, sp. zn. 26Co/149/2019 z 27.5.2020, sp. zn. 25CoCsp/13/2020 z 14.7.2020, sp. zn. 24CoCsp/27/2020 z 7.10.2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoCsp/32/2020 z 30.7.2020, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/21/2020 z 21.5.2020 atď..

28. Dôvodom vedúcim k požiadavke žalobkyne na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 1.883,96 eur s príslušenstvom, bol jej názor o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky bola platne uzatvorená a obsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu názoru, že neboli preukázané predpoklady pre aplikáciu zákonnej sankcie bezúčinnosti a bezpoplatkovosti v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, totiž jednoznačne viedli k záveru o neopodstatnenosti požiadavky žalobkyne na zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil. Pokiaľ žalobkyňa zotrváva na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia veci konajúcim súdom, polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku.

29. Rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s podanou žalobou. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, zistený po náležite vykonanom dokazovaní a vysporiadal sa aj so všetkými pre vec rozhodujúcimi argumentmi strán. Pritom sa odvolal na konkrétne právne predpisy, ktoré správne aplikoval na prejednávaný spor. Zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny právny záver o nepreukázaní nároku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia uplatneného žalobkyňou.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku nie sú dané.

31. Žalobkyňa použila aj odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa však bližšie nezdôvodnila tento použitý odvolací dôvod a ani odvolací súd nevhliadol v konaní vady, ktoré má na mysli toto ustanovenie.

32. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď

na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu odvolaciu argumentáciu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

33. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa v odvolaní uviedla, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedla žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnila, nie je jej odvolacia námietka opodstatnená.

34. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a V. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

35. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

36. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).